

Pastirsko pismo avstrijskih škofov ob »letu vere«

Moč in lepota vere

Drage sestre in dragi bratje v Kristusu!

Ob začetku »leta vere«, ki ga je razglasil papež Benedikt XVI. v spomin na pred petdesetimi leti otvorjen 2. vatikanski koncil, Vam pišemo to pismo. To leto je bilo za poživitev in poglobitev naše krščanske vere.

Duša te vere je krščanska ljubezen: ljubezen do Boga in do ljudi. »Verjamem ti, verjamem vate« – to je najboljšo, kar lahko ljudje rečemo drug drugemu. In te besede se izpopolnijo, če rečemo še ali pa vsaj mislimo: »Ljubim te«. Posebej poglobljeno velja to tudi za naš odnos do Boga tako kot posamezni kristjani kakor tudi kot Cerkev v celoti.

Vera se kaže na najbolj prepričljiv način z veseljem, ki ga podarja. Glede na vero se glasi v prvem Petrovem pismu: »Bodite tega veseli, čeprav morate zdaj nekaj časa trpeti v raznih preizkušnjah, da bo preizkušnost vaše vere veljala več kakor zlato, ki je minljivo, pa se v ognju preizkuša, vam v hvalo, slavo in čast, ko se bo razodel Jezus Kristus. Njega ljubite, čeprav ga niste videli. Verujete vanj, čeprav ga zdaj ne vidite, veselite se v neizrekljivem in povečanim veselju, ko dosegate namen svoje vere, namreč odrešitev duš.« (1 Petr 1,6–9).

Kako lepo bi bilo, če bi mi, katoliški kristjani v tej deželi, lahko rekli: Te besede nam povsem ustrezajo! Da, obstajajo trenutki »neizmernega veselja«, ki ga podarja živeta vera. »Dragocenejši od zlata« so, kajti v nas krepijo gotovost, da smo v veri na pravilni poti. In drugim ljudem pričajo, da vera v Jezusa Kristusa in ljubezen do njega dajeta življenju popoln smisel.

Vendar obstajajo »marsikatero preizkušnje«, zaradi katerih moramo trpeti: osebne, družinske, poklicne, družbene in tudi cerkvene. Lahko preizkušajo veselje do vere, jo oropajo zagona, zmanjšujejo moč izžarevanja. Danes veliko govorijo o krizi, od evrske krize do krize v Cerkvi, od zakonskih kriz do kriz v odnosih tja do krize vere: »S tem bo okrepljena vaša vera« pravi prvo Petrovo pismo.

Za ohranjanje, preizkušnjo, prenavo, veselje vere gre nam, dragi bratje in sestre, v tem pastirskem pismu ob »letu vere«, ki ga je Sveti oče, papež Benedikt XVI., razglasil za 11. oktober tega leta in bo trajalo do 24. novembra, do nedelje Kristusa kralja, leta 2013. Povod za to »leto vere« sta petdeseta obletnica začetka drugega vatikanskega koncila 11. oktobra 1962 in tudi dvajseti jubilej objave Katekizma katoliške Cerkve (KKC), ki ga je blazeni papež Janez Pavel II. objavil 11. oktobra 1992, da bi »vsem vernikom predočil moč in lepoto vere« (1 Benedikt XVI., Porta fidei, št. 4).

Moč in lepota vere sta torej v središču »leta vere«. Ali je velikemu koncilu uspelo to predočiti »svetu« in nam samim, vernikom? Kako je poteklo petdeset let od začetka koncila? Kako ste

jih doživeli Vi, verniki? V tem pol stoletju se je veliko spremenilo, v svetu in tudi v Cerkvi.

Za mlajšo generacijo, tudi med nami škofi, je koncil zgodovina. Le starejši med nami se še neposredno spominjajo močnega ozračja preloma, ki je vladalo takrat ob začetku koncila. Mnogi izmed te »koncilske generacije« pa obžalujejo – tako občutijo –, da ni veliko ostalo od tega razcveta, da so pozneje zavirali obetajoče začetke. Interpretacija razvoja po koncilu je do danes sporna. Je bil razcvet, je bil propad? In kaj je oviralo razcvet, povzročilo propad? Ali pa obstajajo sporočila koncila, ki smo jih premalo slišali, kot na primer klic vseh k svetosti?

Konflikt interpretacij, napetosti med različnimi smermi in tokovi v Cerkvi zadnjih petdeset let so vedno znova privedli do roba razdorov, notranja enotnost katoliške Cerkve je bila vedno v hudi preizkušnji. Tako slika, ki jo je katoliška Cerkev v pokoncilskem času kazala svetu, pogosto ni tako zelo privlačna, večinoma daleč oddaljena od tega, kar je želel koncil pokazati kot vizijo Cerkve današnjega sveta. Ker živimo v času, ki ga zaznamujejo mediji, je bila dodatna težava, da so vsi notranjecerkveni konflikti dobili še večje dimenzije v medijskem povečevalnem steklu. Škandali o zlorabah, ki predstavljajo velike neprijetnosti, so omajali verodostojnost Cerkve. Obenem ne smemo spregledati, da se je močno spremenil način življenja v naši deželi. Še nikoli znana blaginja mnogih, potrošniška družba z vsemi spremljevalnimi pojavi vplivata tudi na versko prakso v naši deželi. Naše župnije so soočene s povsem novimi okoliščinami. Pogosto nismo našli poti, da bi se ustrezno soočili s tem novim položajem. Koga čudi, da je v naši skupnosti toliko resignacije in frustracije, da se je veliko ljudi poslovilo od Cerkve in da se ta večinoma nema izselitev iz tradicionalne večinske Cerkve v naši deželi nezmanjšano nadaljuje. Marsikdo se zaskrbljujoče sprašuje: Kako bo s katoliško Cerkvijo v Avstriji, če se bomo nekoč spominjali stoletnice koncila?

1. »Če ne boste verovali, ne boste obstali« (Iz 7,9)

Vidimo le en odgovor na ogrožen položaj naše cerkvene skupnosti: vero! »Brez vere namreč ne moremo biti Bogu všeč, kajti kdor prihaja k Bogu, mora verovati, da on biva in poplača tiste, ki ga iščejo.« (Hebr 11,6). Vera je srce krščanskega življenja. Sprva je »osebna vez človeka z Bogom« (KKC 150), zaupanje srca, pristanek razuma in volje z Bogom, njegovih načrtov in poti, njegove volje in tega, kar nam je razodel v Jezusu Kristusu. Vsi smo odvisni od zgledever, velikih podob svetnikov in vernih ljudi, ki so zaznamovali naše življenje in pospeševali pot naše lastne vere. Pismo Hebrejcem govori o »oblaku pričevalcev«, ki nas obdaja. Glede na to »tudi mi odstranimo vsakršno breme in greh, ki nas zlahka prevzame, ter vztrajno tecimo v tekmi, ki nas čaka. Uprimo oči v Jezusa, začetnika in dopolnitelja vere« (Hebr 12,1–2).

Moč in l

D O K U M E N T A C I J A

2. Priče so zaželeni

Škofje vidimo položaj petdeset let po začetku koncila, poleg vseh zelo resničnih težav, tudi kot veliko priložnost. Kot verujoči smo na novo zaželeni, da pričamo o naši veri: Kaj zastopaš? V kaj veruješ? V koga in kako veruješ? In kaj pomeni vera zate osebno, za tvoje življenje? Čim bolj sekularna, čim bolj pluralna postaja naša družba, tem bolj bistveno je osebno pričevanje, in tu se odpira vedno več vrat, vrat za vero. Na tem mestu spominjamo na znane besede papeža Pavla VI.: »Današnji človek raje poslušja priče kot pa učenjake, in če poslušja učenjake, potem zato, ker so priče« (Evangelii Nuntiandi, št. 41).

V tako večplastni, raznoliki družbi, kot je naša, je zaželeni sposobnost oznanjevanja. Smo tako izobraženi, da lahko pričamo o naši veri v preprostih besedah? Gladina podtalnice nauka o veri je močno nazadovala v Avstriji in v Evropi. Elementarnega znanja, ki sodi k evropski kulturi, ne moremo več postaviti kot pogoj. Nauk o veri pa je eden izmed pogojev za verodostojno pričevanje. Zato je nujno povabilo Svetega očeta uporabiti to »leto vere« za poglobitev našega nauka o veri. K temu sodi na prvem mestu ljubezen do Svetega pisma. Papež Benedikt nam daje svetel zgled s svojim povsem po Božji besedi usmerjenim oznanjevanjem. V tem spominskem letu koncila naj bi štel večje zanimanje za besedila drugega Vatikanuma. Pozdravljamo številne pobude v posameznih škofijah, ki služijo poglobljenemu poznavanju koncilnega nauka. Temu boljšemu poznavanju naj bi po želji izredne škofovske sinode leta 1985, dvajset let po koncu koncila, služil tudi »Katekizem katoliške Cerkve«, ki je sad koncila.

Avstrijske škofje navdaja z veseljem in nekoliko s ponosom, da je trenutno lahko izšel svetovno najuspešnejši katoliški knjižni projekt pod našim izdajateljstvom: »Youcat«, trenutno preveden že v nad dvajset jezikov, za mladino in narejen z mladino, je odlični inštrument poglobitve vere, nikakor ne samo za mladino.

Biti priča vere, biti pripravljen za oznanjevanje in pogovore: to je priložnost, ki jo danes vidimo za nas vse. Vsi so pozvani, ne gre za specialiste, za strokovnjake, temveč sprva in predvsem za to, da »nas Kristusova ljubezen stiska« (2 Kor 5,14), da pričamo evangelij.

Vsepovsod v naši deželi vidimo znake, da se to dogaja v vedno večji meri. Na prvem mestu je tu potrebno imenovati naše župnije. Kljub marsikaterim bolečim postopkom nazadovanja, padajočemu številu vernikov pri bogoslužjih, manjšemu številu otrok in mladine je mreža župnij na celotnem ozemlju edinstveni fenomen, ki ga ne smemo podcenjevati. Na tem mestu se zahvaljujemo vsem ženam in možem, ki se kot župnijski sveti in kot častni sodelavci angažirajo v službi Cerkve.

Priznavamo se k potrebi in sposobnosti prihodnosti naših župnij, tudi če se hočemo brez strahu soočiti z velikimi družbenimi in cerkvenimi spremembami, ki zadevajo tudi naše župnije in njene dušnopastirske strukture.

Sploh ni mogoče orisati popolne slike živosti Cerkve v naši deželi. Z veseljem vidimo rastoče število mladinskih molitve-

nih skupin v celotni deželi. Opazujemo, da raste število mladih, vernih družin, ki so velikodušno odprte za več otrok in si prizadevajo za pristno krščansko življenje. Čeprav imajo nekatere redovne skupnosti boleče skrbi glede naraščaja, pa hvaležno vidimo razcvet nekaterih starih in novih redovnih skupnosti. Doživljamo čudovit angažma številnih ljudi na karitativnem področju. Vidimo, kako zelo so zaželeni naše cerkvene izobraževalne ustanove.

Toda najpomembnejšega pri verskem življenju ni mogoče zanjati v nobeni statistiki: številnih oseb, ki v svojem vsakdanu živijo globoko versko povezanost z Bogom, iskrenega Kristusovega nasledstva, tihe pripravljenosti, da nas vodi Sveti Duh. To so pravi stebri Cerkve, veliko nosijo s svojo vero. Kot tisti štirje možje so, ki so prinesli hromega k Jezusu, čeprav je bilo vse navidezno nemogoče: »Ko je Jezus videl njihovo vero...« (Mk 2,5). Ti številni verniki v naši deželi so naše zaupanje, naše upanje. Tudi danes nosijo s svojo živeto vero številne h Kristusu! Vsi so živeta Cerkve v Avstriji, za katere se ne moremo dovolj zahvaliti Gospodu.

3. »Reformni zastoj?«

Nočemo zamlčati tega, kar mnogokrat povedo nasproti nam in tudi javno: da obstaja široko nezadovoljstvo nad položajem Cerkve in posebej nad »cerkvenim vodstvom«, nad nami škofi in Rimom. Za tem nezadovoljstvom pa so večinoma globoke skrbi za pot, za prihodnost Cerkve. Papež Benedikt XVI. je v svoji odlični pridigi pri krizmeni maši na veliki četrtek, ko je omenil »poviz k neposlušnosti« skupine duhovnikov v Avstriji, pokazal, kako zelo pozna te skrbi in želje.

Vendarle imajo številni ljudje v naši deželi vtis, »da se nič ne premakne«, nič ne gre naprej. Tako se je utrdilo geslo o »reformnem zastoj«. Na drugi strani pa smo škofje že več kot eno leto vedno znova jasno povedali, da »poviz k neposlušnosti« ne moremo sprejeti brez ugovora. Bo ostalo pri neke vrste »pat-situaciji«, v kateri potem vzajemno rastejo obdolževanja? »Leto vere« vidimo kot priložnost, ki nam jo je ponudil Gospod, da skupno najdemo pot iz navidezni ali resničnih slepih ulic. Skrbi, ki so za določenimi »zahtevami po reformi«, so nam skupne. Mnoge na prvem mestu skrbi pomanjkanje mladih duhovnikov. V nekaterih predelih naše dežele vedno močneje čutimo pomanjkanje duhovnikov. Veliki krogi našega prebivalstva, cerkveno povezani ali ne, le težko razumejo, zakaj v tej stiski ne spremenimo sprejemnih pogojev za duhovniško službo, zakaj poročenih »preizkušenih mož« (viri probati) ni mogoče posvetiti v duhovnike. Menijo, da naj bi mi avstrijski škofje izvajali »prikritik v Rimu«, da bi dosegli reformo. Pri tem pa večinoma spregledajo, da se je ravno II. vatikanski koncil odločno izrekel za ohranitev duhovniškega celibata za rimsko-katoliško Cerkve, in da so doslej vse škofovske sinode vedno znova kot veljavno potrdile to pot za Cerkve. Ali pri tem ne smemo videti znaka Svetega Duha?

Zato spodbujamo k temu, da se ukvarjamo z znaki, ki nam jih daje Bog, če na nekaterih krajih, v nekaterih občestvih in skup-

epota vere

D O K U M E N T A C I J A

nostih cveti duhovna poklicanost. Ali ni smiselno, da si take primere ogledamo pobliže in vprašamo, kaj se lahko naučimo iz tega? Prepričani smo, da Bog danes kliče duhovnike. Vprašanje je le, ali obstaja humus in negujemo ta humus, na katerem lahko raste ta poklicanost.

Z vprašanjem o duhovniškem naraščanju je tesno povezana prihodnost naših občestev. Nas škofe zelo žalosti, da vedno znova doživljamo, kako zelo si občestva želijo duhovnika. Skrb je velika: kaj bo iz občestev, ki svojega župnika vidijo in doživijo vedno manjkrat in vedno manj časa? Toda hkrati bi morali priznati, da je življenje naših župnij, posebej v podeželskem prostoru, doživelo ogromne spremembe v zadnjih petdesetih letih? Kmečko prebivalstvo je močno nazadovalo. Ogromna mobilnost, močno odseljavanje in demografske spremembe so postavili življenje naših občestev pred nove izzive. Pomanjkanje duhovnikov je le en vidik tega, »upad vernikov« je drugi. Le skupno lahko oblikujemo ta prehod k spremenjenemu položaju v Cerkvi. Odločilno pa bo, da se ne pritožujemo le nad izgubami, temveč da pazimo na znake časa, s katerimi nas Bog želi voditi na svojih poteh. En element je za nas škofe pri teh prizadevanjih za »razločevanje duhov« posebej pomemben: Mi smo del ene, svete, katoliške in apostolske Cerkve. Hočemo iti pot prenove in prerojenja, na kateri smo, zavestno v popolni skupnosti s papežem, Petrovim naslednikom, in v raznolikem povezovanju s svetovno skupnostjo Cerkve. Vedno bolj postaja naša krajevna Cerkev zrcalo svetovne Cerkve zaradi močnega priseljevanja. Naši številni brati in sestre iz vseh predelov sveta, ki pri nas iščejo delo in najdejo domovino, so polnovredni člani naše krajevne Cerkve in ne samo gostje. Bolj in bolj zaznamujejo in bogatijo življenje Cerkve v Avstriji.

Hkrati ne samo gospodarsko in politično doživljamo, da upada pomen Evrope in v ospredje stopajo novi centri. Tudi cerkveno se težišče preusmerja stran od Evrope. Mlade Cerkve so misijonsko zelo žive, medtem ko se mi zavedamo, kako zelo sami postajamo misijonska dežela. Ne čudi, da so v številnih delih svetovne Cerkve presenečeni nad tem, kar grozi postati pri nas glavna tema. Povabljeni smo, da v »letu vere« naš pogled odpremo na svetovno skupnost Cerkve in od tega pridobimo spodbude za naše lastne prioritete. Tudi pri nas mora Cerkev spet postati bolj misijonska, mora se na novo »prebuditi v naših srcih« (Romano Guardini).

4. Evharistija - vir in vrhunec

Središčna tema v razpravah v naših škofijah je prihodnost obhajanja evharistije, ki ga II. vatikanski koncil z vso pravico označuje kot »vir in vrhunec vsega krščanskega življenja« (Lumen Gentium, št. 11). Bo ta vir počasi usahnil? Bo ta vrhunec krščanskega življenja v prihodnosti postal redkost? Z evharistijo se dotaknemo življenjskega živca Cerkve. Njej mora biti namenjena vsa naša skrb.

Prva boleča ugotovitev se vsiljuje: zavest o pomembnosti obhajanja nedeljske evharistije je nazadovala v naši deželi, stalno, nezaustavljivo upada že petdeset let. Vsi to vemo. Ugibamo o

vzrokih. Trpimo zaradi tega. Ne vsepovsod, hvala Bogu, vendar nespodbizno v celotnem razvoju.

Potrebna je druga ugotovitev. V zadnjih desetletjih obstaja razvoj h kopičenju evharističnih praznovanj: večerne maše ob nedeljah, predvečerne maše ob sobotah, potem praznične maše, maše na poljih, skupinske maše. Pri tem so se izgubile druge oblike bogoslužij kot pobožnosti, procesije, češčenja. V kar številnih predelih naše dežele danes doživljamo veliko število obhajanja maše z vsakič primerljivo majhnim številom vernikov. In kjer ni več mogoče obhajanje evharistije, pa raje pripravijo besedna bogoslužja, kot pa da bi se povezali s sosednjim občestvom za obhajanje evharistije.

Zavedamo se, da rešitev tega položaja, nabitega s konflikti, ne more biti le v besedah ali – ali. Vendar obstaja jasna prioriteta, za katero sta nas obvezali vsa krščanska tradicija in stoletja dolga krščanska življenjska izkušnja in jo je koncil tudi potrdil. Zato se držimo tega, da je prvotno liturgično obhajanje nedelje, Gospodovega dne, obhajanje evharistije, ki ga vodi posvečen duhovnik. Meje med obhajanjem evharistije in besednim bogoslužjem ne smemo zbrisati. Tu je na kocki enotnost Cerkve. Nič ni enako srečanju s križanim in vstalim Gospodom, ki nam je podarjeno v evharistiji.

Znani so nam ugovori in zavedamo se jih: Kaj bo iz občestev v krajih, če v nedeljo ne bodo obhajali niti enega besednega bogoslužja? Ali ne ravno neprimerljiv pomen evharistije kaže, da mora biti dovolj posvečenih služabnikov evharistije, da občestva ne bodo »evharistično izstradana«?

Toda ravno ti ugovori odpirajo spet nasprotno vprašanje: Kako je z lakoto in žejo po evharistiji? Se morata spet na novo prebuditi? Ali nas naše sosednje države s svojo izkušnjo komunističnega preganjanja ne spominjajo na to, da so bili časi, v katerih so verniki nase vzeli največje žrtve, da bi se lahko udeležili daleč oddaljenega ali skrivnega obhajanja evharistije? Ali nam kristjani v državah vse bolj rastočega islamskega preganjanja ne kažejo nove vrednosti nedeljske maše, če se lahko k maši zberejo le v življenjski nevarnosti? Ali se ne glasi v najstarejšem pri nas ohranjenem opisu obhajanja evharistije kristjanov, pri sv. Justinu Mučeniku (okoli leta 155): »Na po soncu imenovan dan poteka srečanje vseh, ki živijo v mestih ali na podeželju, na skupnem kraju« (prim. KKC 1345). Papež Benedikt spominja na to, da »izkušnja skupnosti« in »gojenje vaške skupnosti«, kakor sta pomembni, ne smeta biti nad »darom zakramenta«, s katerim Kristus na neprimerljiv način »dviga« skupnost in človeka.

Dragi bratje in sestre! V prihodnosti bo potrebno oboje: po možnosti živete skupnosti v krajih, na temelju vernikov, v podpori častnih laikov in katehetov, poklicnih pastoralnih asistentov in asistentk, diakonov, duhovnikov in odgovornih župnikov. In potrebno bo skupno obhajanje evharistije, morda več kot enega občestva, kot osrčje nedelje. Ali ni ravno »letu vere« priložnost, da poglobimo našo evharistično vero, »skrivnost vere« in se naučimo na novo oceniti in ljubiti življenjskospreminjevalno moč?

Moč in lepota vere

5. Zakon in družina - prihodnost

»Blagor osebe ter človeške in krščanske družbe je notranje povezano z blagrom zakonske in družinske skupnosti.« Te besede koncila (*Gaudium et Spes*, št. 47,1) danes, po petdesetih letih, naletijo še vedno na široko odobravanje, tudi v sekularni družbi. V študijah o mladini se kaže, da so za mlado generacijo vrednote dobrih zakonskih in družinskih odnosov na najvišjem mestu. Hrepenenje po dobrem in zvestem partnerstvu in po družini je nespremenjeno veliko. Družboslovci opozarjajo in svarijo, da v časih vedno slabše socialne države predstavlja velika družina najbolj varno mrežo.

Vemo pa tudi, kako krhka je ta mreža, kako neodporni za krize so odnosi v zakonih in družinah. Zaradi raznolikih položajev ločitev, ponovnih porok, neporočenih zvez in še več se vedno bolj oglašajo klic, da naj bi se Cerkev bolj približala tem situacijam, dopuščala usmiljene rešitve. Tudi tukaj beležijo »reformni zastoj«. Tako sledi pogosto protislovna situacija: »Posvetni« glasovi pozivajo, da naj vidimo in ščitimo pomen zakona in družine za povezanost družbe. »Cerkveni« glasovi pa zahtevajo »bolj odprto« prakso v ravnanju s situacijo neuspeha in novega začetka.

To pastirsko pismo ob »letu vere« ne more predložiti preprostih receptov, zaključenih rešitev. Pristrčno prosimo Vas vse, bratje in sestre, za skupno prizadevanje videti situacije predvsem v luči vere. V tej luči se zdita zakon in družina sprva kot od Boga želeni in posvečeni poti. Brez vere zato tudi ni mogoče sprejeti Jezusovih besed, ki utemeljujejo nerazvezljivost zakona: »Kar je torej Bog združil, tega naj človek ne ločuje« (Mt 19,6). Jezus sam je svojim učencem poudaril: »Ne dojemajo te besede vsi, temveč tisti, katerim je dano« (Mt 19,11).

Pogosto očitajo »Cerkvi« neusmiljenost, če poskuša ohranjati zvestobo do Jezusovega navodila proti vsemu nerazumevanju našega časa. Veliko premalo pa se opozarja na to, da Jezusove besede o nerazvezljivosti zakona prihajajo iz Njegovega usmiljenja z nami ljudmi in da veliko trpljenja, veliko ran, tudi veliko neusmiljenja nastaja zaradi naše nezvestobe do Njegove besede, zaradi česar hudo trpijo partnerji, otroci, cele družine.

Cerkev je pogosto na osamljenem položaju v naši družbi, če štiti in brani zakon in družino. To dela iz usmiljenja in ne iz strogosti. Vendar se mora vedno znova usmerjati po Jezusovem odnosu do grešnikov, ki omenja greh, grešnika pa sreča s polnim usmiljenjem. Jezus tudi teh ne zapušča, katerih odnosi so se razbili. Z vero daruje odrešenje in nov začetek.

Pogosto se z vso pravico vprašamo, kako naj bi bilo to v praksi: videti in imenovati greh kot greh in le biti usmiljen z grešniki? Tu od nas pogosto pričakujejo recepte, ki jih ne moremo dati, splošne rešitve, ki so nezdržljive z jasnimi Jezusovimi besedami in z zvestobo do nauka Cerkve. V naših škofijah si prizadevamo za to, da gremo po poti jasnosti in tudi milosti, zvestobe in

usmiljenja. Če nam očitajo, da je to neiskreno ali celo pospeševanje dvojne morale, potem to boli.

Ne moremo in nečemo opustiti tega, kar je Gospod sam dal svoji Cerkvi kot jasno navodilo. Moramo spomniti na to, da sta njegova in cerkve strogost izraz njegovega usmiljenja, ki nas hoče obvarovati pred stranpotmi in škodami. Iz bogatih izkušenj vemo, da zvestoba do Božjih zapovedi lahko zahteva žrtve, da pa te žrtve pogosto veliko obrodijo. Janez Krstnik se ni bal svojemu kralju povedati resnice o svojem nedovoljenem zakonu. Poplačal je z mučeništvom, ki je na začetku Jezusovega delovanja (prim. Mk 1,14; 6,17–29). Jezus sam pa je vsakega izmed nas opozoril na naše lastne grehe (»Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo«), da potem pove prešuštnici: »Tudi jaz te ne obsojam. Pojdi in odslej ne gréši več« (Jan 8,1–11).

To napetost med resnico in usmiljenjem bomo morali vedno znova prenašati. Brez resnice ni pravega usmiljenja. Toda resnica, ki se izreče in zahteva brez usmiljenja, ni dokaz za Kristusa. Sv. Frančišku Saleškemu, dobremu škofu, položijo besedo v usta: »Ulovimo več muh z eno edino kapljico medu kot pa s celim sodom kisa.«

6. Skupno v veri

Dragi bratje in sestre v veri! Pastirsko pismo ne more nagovoriti vseh vprašanj in sploh ne more rešiti vseh težav. Toda upamo, da lahko prispeva k temu, da krepimo naš vzajemni blagor, vez enotnosti v naših občestvih in skupnostih, v naših škofijah in s papežem. Razumemo, da so mnogi nepotrpežljivi, pričakujejo spremembe, jih zahtevajo, ne da bi pomislili, da bi bile nekatere zahtevane spremembe mogoče le s ceno razpada cerkvene skupnosti in bi le navidezno služile človeku do blaga. Ravno ohranjati in pospeševati cerkveno skupnost, je naloga škofovstva. Če v »letu vere« pozivamo k oživljanju vere in poglobitvi nauka o veri, to ni odvracanje od poziva k cerkveni reformi, temveč njen začetek. Le iz vere prihaja prenova Cerkve. Le verniki in svoje vere veseli ljudje lahko spodbujajo druge k veri. Če gremo v veri, se bo naša Cerkev spet svetila in bo grela ter vžigala druge.

Prosimo Marijo, ki jo je Elizabeta imenovala blaženo, ker je verovala (prim. Lk 1,45), da prosi Boga za nas, za Avstrijo, da bi rasla vera. Z njo skupaj prosimo Gospoda Jezusa Kristusa za Cerkev v Avstriji: »Pomnôži nam vero!« (Lk 17,5).

Avstrijski škofje

Dunaj, septembra 2012